iøvrig siges at være saaledes forberedt, at Skolen kan begynde sin Virksomhed til Foraaret.

Det har været min Hovedhensigt i denne Forsamling at vække en virksom Interesse for Foretagendet. Det kan næppe være undgaaet nogens Opmærksomhed, at det er en Sag, der vil kræve Pengemidler, og det maa vel være tilladt at opfordre enhver, der deler de fremkomne Anskuelser, til i sin Kreds at virke for, at der ydes Bidrag. I hvert Fald haaber jeg, at det er lykkedes at frembringe det Indtryk, at Planen om en Fagskole for Syersker er en Sag, der fortjener at mødes med Sympathi og Velvilje. *E. Meyer.*

Fru Nanna Jensen, f. Bojsen,

der vil være kendt blandt en stor Kreds af vore Læsere, er afgaaet ved Døden den 20. November 1894. Fra Mindetalen der holdtes over hende af Pastor Nissen-Juul har vi faaet Lov at uddrage følgende lille Karakteristik:

»... Da Posten Store-Bededags Morgen 1873 bragte os Meddelelse om, at vor kære hensovede Præstefrues Mand var kaldet til Sognepræst for Æbeltoft og Draaby Menigheder, blev der mange iblandt os glade, og Glæden blev dobbelt, fordi vi vidste, at vi nu fik Budstikke-Bojsens kære ældste Datter, Kunstnerinden, til Præstekone. Og vi blev ikke skuffede. Fra det første Øjeblik af, jeg saa og talte med hende ovre i Præstegaarden, forstod jeg, at det var hende om mere at gøre end at være den smukke Husfrue og den venlige Værtinde i Præstegården; jeg forstod, at det var hende om at gøre at være sin Mands Medhjælp i Gerningen ude i Menigheden, og hun blev det paa flere Maader, som ikke skal glemmes. . . .

Var det ikke det Indtryk, vi alle sammen fik af vor kære hensovede Præstefrue, at hun saa gærne vilde være en Tjenerinde for alle i Menigheden. Jeg behøver jo ikke at opregne en Del Datoer eller nævne en Række Kendsgerninger for at stadfæste dette, jeg skal blot minde om én eneste Kendsgerning, som vi alle saa godt mindes, fordi den kom igen hvert eneste Aar. Naar den haarde Vinterkulde indfandt sig, og der blev Tale om at skaffe Smaafolks Børn en Ret varm Middagsmad, hvem var det saa, der altid var redebon til at paatage sig hele Ulejligheden! Det var vor